

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne er begge kinesiske producenter af kompaktlysstofrør (CFL-i) og eksporterer disse lysstofrør til De Europæiske Fællesskaber.

Den 17. maj 2000 indledte Kommissionen en antidumping-procedure om indførsler af CFL-i med oprindelse i Kina, efter at European Lighting Companies Federation havde indgivet en klage. Under antidumpingundersøgelsen blev Mexico i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), anvendt som referenceland med markedsøkonomi med henblik på fastsættelsen af den normale værdi af udførsler fra Kina.

Sagsøgerne samarbejdede under undersøgelsen og fik individuel behandling. Dumpingmarginerne blev derfor fastsat ved anvendelsen af den normale værdi af eksportpriserne hos Philips Mexicana, der er et datterselskab af en af de første klagere, samt den normale værdi af sagsøgernes eksportpriser.

Til støtte for deres påstande har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet ved at lægge Kommissionens resultater til grund har tilsidesat grundforordningen om antidumping, da Kommissionen burde have anvendt denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra b), og ikke artikel 2, stk. 7, litra a). Subsidiært har sagsøgerne anført, at den normale værdi, der blev fastsat i henhold til artikel 2, stk. 7, litra a), var åbenbart urimelig og udtryk for forskelsbehandling.

Sag anlagt den 8. oktober 2001 af Frosch Touristik GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-257/01)

(2002/C 3/66)

(Processproget afgøres i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det i stævningen anvendte sprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. oktober 2001 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Frosch Touristik GmbH, München, ved Rechtsanwältin Hans Georg Zeiner og Brigitte Heamann-Dunn, og med valgt adresse i Luxembourg. Den anden part i sagen for Appellammeret: Air Marin Flugreisen GmbH, Bonn (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse af 31. juli 2001 i appelsag R 789/1999-2 fra Andet Appellammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ændres, således at der ikke er nogen hindringer for registrering som EF-varemærke af AIR MARITIME, ansøgning nr. 81.331, i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordningen om EF-varemærker.
- Alternativt: afgørelse af 31. juli 2001 i appelsag R 789/1999-2 fra Andet Appellammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) annulleres, og Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) pålægges at viderebehandle ansøgningen vedrørende EF-varemærket AIR MARITIME, ansøgning nr. 81.331, uden hensyntagen til det modholdte tegn, det vil sige det tyske varemærke registreret som 1.186.278 »air marin«.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkets ansøger: Sagsøgeren

Det ansøgte EF-varemærke: Ordmærket »AIR MARITIME« for varer og tjenesteydelser i klasse 16, 39 og 42 — ansøgning nr. 81.331

Indehaveren af det under indsigelsessagen påberåbte varemærke: Air Marin Flugreisen GmbH

Det påberåbte varemærke: Det tyske ordmærke »air marin« for tjenesteydelser i klasse 39

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afvisning af ansøgningen for tjenesteydelsen »Rejsebureau; arrangering og organisering af rejser; persontransport« i klasse 39

Appelkammerets afgørelse: Afvisning af klagen

Søgsmålsgrunde: Ingen risiko for forveksling i den forstand, udtrykket anvendes i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 af 29. december 1993 om EF-varemærker ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT 1994 L 11, s. 1.

Sag anlagt den 15. oktober 2001 af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc, R.J. Reynolds Tobacco Company og RJR Acquisition Corp. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-260/01)

(2002/C 3/67)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 15. oktober 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc, R.J. Reynolds Tobacco Company og RJR Acquisition Corp. ved Paul Lomas og Onno Brouwer, Freshfields Bruckhaus Deringer, London (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning, som sagsøgerne fik kendskab til den 6. august 2001, om at indlede den anden retssag i USA annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgernes og intervenienternes.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne er blevet sagsøgt under en retssag anlagt af Det Europæiske Fællesskab ved en domstol i USA, hvorunder Fællesskabet har nedlagt påstand om erstatning for manglende betaling af told og moms og godtgørelse af anden økonomisk

og ikke-økonomisk skade forvoldt herved. Det er gjort gældende, at der er sket unddragelse af betaling af denne told og moms ved smugling af cigaretter ind i Den Europæiske Union. Det er anden gang, at Det Europæiske Fællesskab har anlagt en sådan sag ⁽¹⁾. Under den foreliggende sag optræder Kommissionen endvidere som befuldmægtiget for medlemsstaterne for så vidt angår tilbagesøgning af de afgifter, som det gøres gældende skyldes.

Sagsøgerne har anført, at Fællesskabet ikke har kompetence til at anlægge den pågældende sag. Efter deres opfattelse giver hverken EF-traktaten eller nogen anden retsakt Kommissionen nogen retshandleevne som juridisk person, særligt ikke uden for medlemsstaternes jurisdiktion, så den på denne måde selvstændigt kan beskytte sine økonomiske interesser uden for Fællesskabet, eller så den kan bekæmpe svig på denne måde. Det pågældende sagsanlæg er heller ikke en sag anlagt i fællesskab af Kommissionen og medlemsstaterne, idet ikke alle medlemsstaterne er parter i sagen.

Sagsanlægget udgør efter sagsøgernes opfattelse tillige et forsøg på at opkræve de påståede skyldige afgifter. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ikke har kompetence til at opkræve afgifter. Denne kompetence tilkommer udelukkende medlemsstaterne inden for deres respektive områder. Ifølge sagsøgerne bør Kommissionen derfor anlægge sag mod medlemsstaterne under anbringende af, at de ikke har anvendt Fællesskabernes told- og momsregler korrekt.

Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Fællesskabet ikke har kompetence til at optræde som befuldmægtiget for medlemsstaterne under sagen.

Ifølge sagsøgerne har Kommissionen endvidere undladt at følge den rette procedure forud for beslutningen om at anlægge den pågældende sag. Kommissionen burde have fulgt proceduren i artikel 280, stk. 4, og artikel 251 EF til vedtagelse af foranstaltninger til bekæmpelse af svig. Kommissionen har tillige tilsidesat sagsøgernes ret til at blive hørt og til at modtage en begrundelse. Endvidere har sagsøgerne anført, at Kommissionen har tilsidesat retssikkerhedsprincippet, borgernes ret til at gøre deres interesser gældende og ret til en retfærdig rettergang, proportionalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik. Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har udøvet magtmissbrug.

⁽¹⁾ Beslutningen om at anlægge den første sag er blevet anfægtet af sagsøgerne i sag T-379/00 (EFT C 79 af 10.3.2001, s. 24).